

Salut á Pleaux

Nostalgie beheerst dit gedicht over het arcadie van Pleaux Het is geschreven door 'le poète de Pleaux' Raymond Mill (1890-1983). Zijn echte naam is Raymond Mialaret. Het is genomen uit zijn bundel *Le Lún d'argent* van 1936. Voor mijn vertaling graag een betere.

Salut à Pleaux

Salut, humble cité quelque peu décrépète,
Toi que pour ton bonheur ignore l'univers,
Que rien n'immortalise et que nul n'a décrite
Avec ta robe de prés verts.

Salut, logis coiffés de lourdes tuiles grises
Qui fraternellement vous rassemblez autour
De quelques marronniers et de l'antique église
Si fière de sa tour !

Salut, clocher roman, qui domines l'espace
Des hauts puy du Cantal aux plateaux limousins
Et du pourpre Quinsac aux fonds bleus où
s'effacent
Tous les clochers voisins.

Et tes cloches : Saint-Jean, Saint-Roch, la
Bandarelle,
Sous les mâchicoulis mordorés de ton toit
Plus de vieux souvenirs voltigent autour d'elles
Que d'hirondelles près de toi.

Elles sonnent nos glas, nos hymens, nos baptêmes,
Nos tocsins, et les soirs lugubres de l'Avent

« Le Bon Roi Dagobert » sur les champs froids et
blêmes
Résonné dans le vent.

Groet aan Pleaux

Gegroet, stadje, zo nederig, en vervallen
Jij, die gelukkig niets weet van het heelal
Waar niets onvergankelijk en niets is verplicht
Met je kleren van groene velden

Gegroet, huizen gehuld in zware grijze pannen
die zich broederlijk verzameld hebben rond .
Enkele kastanjes en de antieke kerk
met zijn zo trotse toren

Gegroet, Romaanse toren, die uitsteekt boven de
ruimte van de hoge bergen van de Cantal tot aan de
vlakke van de limousins.
En van het purperen Quinsac tot aan de blauwe
verten waar alle naburige torens verbleken

En je kokken: St Jean, St Roche, de Bandarelle
Onder de goudbruine borstwering van je dak,
buitelen vele oude herinneringen over elkaar.
Zoals de zwaluwen bij het dak

Ze luiden ons uit, onze huwelijken, onze dopen
Onze alarmklokken, en de naargeestige avonden van
de Advent

"De goede koning Dagobert"
weerklinkt in de wind
over de koude en grauwe weiden